

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lv dovici || De Ponte Vallis-|| Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-|| libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

In Qvo Agitur Nominatim De Sacerdotibus, Confessarijs, Magistris siue
Doctoribus, Concionatoribus, Episcopis & alijs Prælatiſ, eorumque
Ministerijs - In septem Tractatus distributus ...

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1629

§. I.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45750](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45750)

Siquidem Dominus Deus omnes ad eam vocat; & ex magnis peccatoribus solet magnos efficere Sanctos. Propter has omnes causas dicimus. Confessarios debere habere charitatem latam, longam, sublimem, valdeque profundam; & ex ea conficere vas linteum illi simile, quod S. Petrus vidit: quod capiat omnes peccatores terræ, eorumque curam gerant, & iuuent: vt tandem perueniant in cælum.

§. I.

EX HAC charitate, duobusque eius actibus, amoris Dei & proximi educere debent Confessarij duos teneros affectus, qui ipsis in munere suo obeundo plurimum conducent. Magnum scilicet sensum & dolorem ob peccata, quæ audiunt: quatenus illa Deum offenderunt; magnam quoque misericordiam, & eorum miserationem, quatenus detrimentum sunt, & miseria ipsorum pœnitentium. Et hic dare debent operam, vt talis sensus & dolor adeo sit accensus, ac tener: vt suo igne frigidum pœnitentem calefaciant; & sua teneritudine durum emolliant; & suis lacrymis ad fletum impellant aridum: sicut de Sancto Ambrosio scribitur: quod audiens Confessiones adeo fletet, vt etiam qui confitebarur ad flendum, impelleretur. Ac fortè propterea, cum Christus Dominus noster voluit Lazarum resuscitare, ait Evangelista: *a infremuit spiritu & lacrymans est Iesus.* Repetit autem secundò, quod *in semetipso fremuerit*: vt intelligeretur, quod resuscitaturus peccatores mortuos, debeat flere & gemere bis propter peccata: quatenus scilicet sunt iniuriæ Dei, & quatenus sunt miseriæ ipsorum peccatorum. Qui autem bene nouit propria peccata bene sentire, ac flere: etiam nouerit sentire, & flere peccata proximorum: quia in omnibus adest motiuum illud, quod peccata sint iniuriæ Dei & animarum detrimentum. Et propter eandem causam fortè cum Christus D.N. statuisset dare S. Petro clauis regni cælorum, largitus est etiam ei donum lacrymarum ob sua peccata: quod perdurauit in eo per totam vitam, quando gallum cantantem audiebat: qui recordabatur triū suarū negationum. Sic enim erat ei facile flere propter peccata eorum, qui ad ipsum subsidij causa accedebant. Propterea amor bona & mala inuicem amantium facit ipsis communia: & amor Dei facit nos flere, ob iniurias ipsi illatas, plusquam si nobis ipsis fierent; & amor proximi facit nos flere miseriis eius, sicut nostras. Si pœnitens accedat flens: fleat etiam imple Confessarius in signum amoris erga ipsum. charitas enim flet cum flentibus; quod si pœnitens accedat aridus, fleat Confessarius, vt & ille fleat. eo quod maior sit eius miseria: sicut Saluator ipse noster b *ingemuit cum voluit sanare surdum & mutum.*

Ex eodem amore ac sensu prouenire debet alius affectus Confessarij valde necessarius, seruens scilicet zelus contra peccata, vt ea conentur ex-

tirpare

а Иоан. 11.
33, 33.

Иоан. 11 36.
Ессе quotи
до отават
внѣ.

в Мар. 7. 33.

tūpare, & in nihilum redigere ob duplicem prædictum titulum: hoc est,
 quòd sint iniuriæ in Deum, & causa perditionis animarum. Cumenim
 fungantur Officio iudicum, nomine ipsiusmet Dei: debent etiam partes
 suas agere, Dei que causam tanquam propriam accipere: zelando ipsius
 honorem, & contendendo: vt talis iniuria cesset. Hoc zelo debent repre-
 hendere peccata; & pœnitentias ac satisfactionem in pœnam pro eis im-
 ponere, & remedia adhibere ad illa euitanda: munientes & induentes
 sicut ipsorum Redemptor. de quo dixit Isaias: *cindutus est iustitia vt lorica,
 & galea salutis in capite eius: indutus est vestimentis vltionis, & operatus est quasi
 pallio Zeli.* Sacerdos vt Sacrum Missæ decenter celebret, induit vestes Sa-
 cras. quæ referunt Sanctitatem, quam meritò habere debet; & quam
 Sanctum illud Sacrificiũ in se continet: quod pro nostra salute offertur,
 vt superius est dictum: ad audiendas autem Confessiones, tanquam iudex
 in suo Tribunali, non habet externas vestes præscriptas: sed induere de-
 bet se que munire virtutibus internis, & speciatim quatuor illis à Prophe-
 ta hîc expressis, quasi iudicum propriis, vt alibi exposuimus. Pro *lorica*
 accipienda est iustitia; quã plenè ibi exerceat, ferens sententiã aboluti-
 in eum, qui dignus est; negando autem indigno: si quidem clausus feruit
 ad aperiendum & claudendum; soluendum & ligandum; remittendum
 & retinendum. Iustitia quoque vsui esse ei debet ad cogendum pœnitentiam,
 vt faciat quod tenetur, & debet: soluendo debita, quæ habet; pœ-
 scendo inimicis, condonando iniurias acceptas, euitando occasiones pec-
 cato proximas, & alia similia facienda, ad quæ tenetur. Pro *galea* ponere
 debet super caput suum spem salutis: quicquid enim fecerit dirigere de-
 bet ad salutem pœnitentis, quam tanquam rem maximè sibi dilectam &
 charam super caput suum ponere debet, nullo dato indicio diffidentie,
 aut animi abiectionis circa illam. Et in hunc finem induere se debet *vesti-
 mentis vltionis*, & sancta quãdam ira; non in ipsum peccatorem, sed in pec-
 cata: incitando etiam ipsum, vt & ipse vltionem de eis sumat præscriben-
 do ei pœnitentias, quibus id faciat. Et vt omnibus satisfaciatur, tanquam *palli-
 o* induere se debet feruenti Zelo, qui ipsius viscera comedat, ipsum que ve-
 geat ad media adhibenda, quibus Dei hostes intereant, & peccata destrui-
 antur. Sed non caret mysterio, quod iustitia appelletur *lorica*, quæ esse so-
 let ferrea; indignatio verò & Zelus vocantur vestimentum & palliũ, quod
 ex lana confici solet. Vt intelligatur: quod in officij rectorum
 esse debeat. & stabilis, non deficiente in eo, neque ad vnum punctum
 propter vllum respectum; sed ostendendo in hoc magnam animi forti-
 tudinem & constantiam, sine qua nullus debet Confessarij & Iudicis offi-
 cium in his causis adire: memor illius Ecclesiastici sententiæ: *non quæ-
 rere fieri Iudex, nisi valeas virtute irrumpere iniquitates, ne forte extimescas*

c Isa. 59. 17.

Tom. 2.
Tract. 4. c. 6.

d Eccl. 7. 6.

Faint

facientis, & ponas scandalum in aequitate tua. Ac propterea periculosus est Confessiones audire potentium & magnatum: respectus enim & reuerentia erga eos tolerat scandalum aliquod debilibus adferre: ita ut vereantur facere in officio suo quod debent, ne illos contristentur, aut inclinare semper ad sentiendum & sequendum quod illis magis placet. Attendat itaque Confessarius ut lorica iustitiæ ita fortem & solidam induat, ut nullus humanus respectus eam fleat. Sed simul indignatio & zelus sit vestimentum laneum: debet enim misericordiae & clementiae coniungi: ita has virtutes accomodando, ut altera alterius effectum non impediat: ut postea dicitur,

5. II.

ALIO clypeo magni momenti munire se debent Confessarij, ut omnia quæ officij sui sunt, rectè præstent: de quo dixit sapiens, loquens de summo Sacerdote Aaron: *proferens seruitutis suæ scutum, orationem*: significauit enim orationem quasi scutum esse, quo muniendi sint Sacerdotes, ut omnia sua ministeria ritè obeant, & maximè Confessarij: qui semper pugnant contra peccata, & contra Demones: qui penitentes quasi victos tenent. Et quamuis Apostolus b *fidem* appelleret *scutum*: id tamen non prohibet, quin & oratio sit scutum: cuius vis & efficacia ad obtinendum, quod petit, præcipuè innititur fidei & fiduciæ de omnipotentia & misericordia Dei. Quemadmodum autem scutum ex parte superiori latius est, ex interiori autem angustius: ita oratio & fiducia, qua parte respicit Deum, summam habet latitudinem: quia de immensa eius bonitate sperat, quæcunque ad ipsius gloriam & nostrum bonum petit: qua parte verò respicit terram nostræ vilitatis, valde est angusta: quia orans diffidit sibi ipsi, proprijsque meritis. vtrumque tamen est ad ipsam orationem necessarium, nec minus iuuat humilis de se ipso diffidentia, quam magna in Deum fiducia. Quæ tamen oratio in Confessarijs non debet angustari, ut pro seipsis tantum petant, & orent; sed latius se extendere ad suos penitentes. Quare suæ orationis scutum vtrumque protegere debet orando scilicet suppliciter Dominum nostrum, ut vtrumque dignetur protegere; & auxilio suo adesse, ut vterque faciat exactè officium suum. Boni enim Confessarij oratio plurimum confert ad hoc, ut Dominus noster penitentem adiuuet. Scimus enim (ut aduertit S. Ambrosius) solere Christum Dominum nostrum propter orationes vnus remittere peccata alterius; præbendo ei auxilium, ut faciat quod in se est, ut ab eis liberetur, iuxta id, quod refert S. Lucas in miraculo illius paralytici, cum enim Christus videret fidem eorum, qui paralyticum ipsi offerebant, eiusque sanitatem petebant: dixit paralytico: *c homo remittuntur tibi peccata tua*. Et quando voluit sanare d *surdum & mutum, apprehendit eum de*

a Sap. 18.
21.

b Eph. 6. 16.

Lib. 5. in c. 5
S. Luca.c Luc. 5. 20.
d Mar. 7.
33.